

Arrest

nr. 128 532 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat K. DASSEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Tanzaniaans staatsburger te zijn afkomstig van Stone Town (Zanzibar). U bent homoseksueel. Toen u nog in Zanzibar woonde, voor 1998, was de situatie voor homoseksuelen nog niet zo problematisch. U ondervond er geen problemen met de autoriteiten, maar werd wel gediscrimineerd in uw zoektocht naar een job, omwille van uw geaardheid. In 1998 werkte u als gids op Zanzibar. U begeleidde er een groep Italianen en leerde zo (P.), ook een homoseksueel, kennen. Jullie begonnen een relatie en (P.) nodigde u uit naar Italië te gaan wonen. In 1998 verliet u zo Tanzania. U woonde in Italië maar geraakte er in de problemen. U geraakte aan de drugs en kwam in de gevangenis terecht. U werd opgenomen in een rehabilitatiecentrum en kreeg uw leven zo stilaan

weer op het spoor. Omdat u niet opnieuw problemen wou met (P.) die u op het verkeerde pad gebracht had, besloot u Italië te verlaten en in 2007 kwam u naar België. In België startte u een procedure tot medische regularisatie omdat u problemen had met uw heupen. Toen uw verblijf op deze gronden geweigerd werd zocht u een andere oplossing omdat u niet wist waarheen. Vervolgens vroeg u in 2012 asiel aan omwille van uw seksuele geaardheid. U vreest in Zanzibar opnieuw gediscrimineerd te worden en zegt dat de situatie er verergerd is nadat een nieuwe strengere wet van kracht werd tegen homoseksualiteit. U haalt ook aan dat u met uw moderne westerse instelling niet meer zal kunnen aarden in de strenge moslimmaatschappij van Zanzibar.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u sinds 1998 in Italië woonde en u verklaarde toen Tanzania reeds verlaten te hebben omdat u als homoseksueel gediscrimineerd werd en de situatie voor u verergerde (zie gehoor CGVS, p. 8). Hoewel u gedurende de tien jaar dat u in Italië woonde, geen verblijfsvergunning zou gehad hebben, liet u na asiel te vragen (zie gehoor CGVS, p. 3), waardoor uw vrees om te moeten terugkeren naar Tanzania reeds danig kan gerelativeerd worden. U verklaart dat u geen asiel vroeg 'omdat er veel complicaties zijn over homo's in Italië' maar u haalde nochtans aan dat uw beweerde vriend (P.) er geen problemen kende omwille van zijn homoseksuele geaardheid (zie gehoor CGVS, p. 7). Bovendien kwam u in 2007 (volgens uw verklaringen voor het CGVS, p. 3, 1/1/2008 volgens uw verklaringen voor de DVZ, zie bijlage 26) aan in België. U vroeg er pas in februari 2008 een machtiging tot verblijf omwille van medische redenen. Nergens in uw verzoek maakte u melding van uw homoseksuele geaardheid, wat merkwaardig is aangezien uw verzoek wel verwijst naar de moeilijkheden tot het verkrijgen van medische verzorging in Tanzania (zie verzoek dd. 29/01/2008, opgesteld door Dassen Kathleen). Aangezien u voor het CGVS verklaart dat het voor homoseksuelen in Tanzania moeilijk is omdat ze als ze naar een ziekenhuis gaan niet als een persoon behandeld worden (zie gehoor CGVS, p. 9), is het opmerkelijk dat u, noch uw advocaat, uw geaardheid naar aanleiding van uw verzoek tot machtiging tot verblijf omwille van medische redenen vermeldde. Uw verzoek werd bovendien reeds in mei 2012 afgewezen maar toch wachtte u tot november 2012, bijna vier jaar na uw aankomst, om een asielaanvraag in België in te dienen, wat eens te meer uw vrees voor een terugkeer naar Tanzania relativeert. Dat u tijdens uw eerdere procedure tot het verkrijgen van een verblijf in België naliel te vermelden dat u homoseksueel bent, hoewel dat zoals bleek wel van belang was, tast reeds uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid aan.

Ook andere elementen tonen echter aan dat aan uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht. Vooreerst legt u bedenkelijke verklaringen af betreffende de ontdekking en beleving van uw homoseksuele geaardheid.

Zo verklaarde u voor het CGVS, gevraagd naar hoe u weet dat u homoseksueel bent, dat u toen u opgroeide reeds zag dat u niet was zoals andere jongens en dat u veel met meisjes speelde. U groeide op en dan verstopte u het omdat dat wel moest omdat het daar (in Zanzibar) klein was vroeger (zie gehoor CGVS, p. 3), waarmee u duidt op het kleine aantal inwoners. Anderzijds verklaarde u dat uw eerste vriendje, (M.K.), uit dezelfde buurt kwam als u. Gevraagd of u wist dat hij homoseksueel was antwoordt u 'natuurlijk, we wonen in dezelfde plaats' (zie gehoor CGVS, p. 7). U geconfronteerd met uw antwoord 'natuurlijk', dat laat uitschijnen dat het een vanzelfsprekendheid is dat burens op de hoogte zijn van elkaars homoseksualiteit, terwijl het toch vaak verstopt wordt, antwoordt u dat jullie in Tanzania zeer intiem zijn (zie gehoor CGVS, p. 8). Gevraagd hoe u dan wist dat hij homoseksueel was, verklaart u dat jullie met elkaar speelden, met elkaar spraken en zo elkaar leerden kennen (zie gehoor CGVS, p. 8). De evidentie waarmee u praat over het ontdekken en gewoon kennen van elkaars seksuele geaardheid staat nochtans in schril contrast met uw eigen verklaring dat u bij de ontdekking van uw geaardheid die diende te verstoppen. Ook verder verklaarde u dan weer dat je er wel voor moet uitkomen dat je homoseksueel bent omdat de mensen toch merken dat iets niet normaal is. Hierbij verwijst u naar het feit dat u meer met buitenlanders omging dan met mensen uit Zanzibar (zie gehoor CGVS, p. 3). Ook verder haalt u aan dat uw familie en vrienden allen weten dat u homoseksueel bent via uw gedrag, via de mensen waarmee u omging en omdat uw vrienden allemaal vreemdelingen zijn (zie gehoor CGVS, p. 6). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet kan ingezien worden waarom het omgaan met vreemdelingen erop zou wijzen dat u homoseksueel bent, zeker gezien u verklaarde (toeristische) gids geweest te zijn in Zanzibar (zie gehoor CGVS, p. 5). Bovendien slaagt u er zelf ook niet in uit te leggen hoe men dan aan uw gedrag kon merken dat u homoseksueel was. U probeert te verklaren dat men het zag aan de plaatsen waar je heen gaat, clubs. Gevraagd of deze clubs dan voor homoseksuelen waren, verklaart u van niet maar dat het clubs voor vreemdelingen en rijke Tanzanianen waren (zie gehoor CGVS, p. 6). Opnieuw kan niet worden ingezien hoe uw familie en vrienden door dit gedrag op de hoogte zouden zijn gebracht van uw vermeende homoseksuele geaardheid.

Verder verklaarde u, gevraagd naar wat er in uw gedachten omging (toen u uw homoseksuele geaardheid ontdekte), dat het te laat was en dat het moeilijk zou zijn, zeker voor uw ouders. U verklaarde ook dat u uw oude vrienden moest verlaten en een nieuw leven zou moeten beginnen (zie gehoor CGVS, p. 10). Gevraagd waarom u uw oude vrienden dan moest verlaten, verwijst u naar de andere levensstijl die uw vrienden hebben. 'Zij denken aan voetbal en jij denkt aan andere dingen.' Gevraagd of u dan niet meer aan voetbal dacht dan - aangezien u eerder tijdens het gehoor verklaarde dat u ook voetbal speelde (zie gehoor CGVS, p. 7) - verklaarde u dat u naar een andere levensstijl ging. Hierop gevraagd waarom dat moest en of je niet homo kan zijn en voetbal spelen, verklaarde u dat homo's dat wel kunnen doen maar dat het niets voor hen is. Dat ze wel kunnen muziek maken en dansen maar dat boksen enzo niets voor hen is. U verklaarde verder dat er wel voetballers zijn die homo zijn maar dat die pas homo zijn geworden als ze hun carrière al hadden gemaakt (zie gehoor CGVS, p. 10). Deze verklaringen laten uitschijnen dat voor u homoseksualiteit een levensstijl is waarvoor men bewust kan kiezen. U stelt het voor alsof iemand bij de ontdekking van zijn homoseksualiteit bewust overgaat naar een andere manier van leven en andere interesses krijgt. Uw visie op homoseksuelen is ook duidelijk beïnvloed door diepzittende vooroordelen aangaande homoseksuelen en getuigt allerm minst van een doorleefde persoonlijke ervaringen als homoseksueel in een homofoob land.

Verder haalt u aan dat u uit Tanzania vertrok omwille van de discriminatie die er was ten opzichte van homoseksuelen (zie gehoor CGVS, p. 6). Ook voor de DVZ haalde u aan dat u met (P.) in Tanzania sprak over de discriminatie ten aanzien van homoseksuelen (zie vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, dd. 28/11/2012, p. 4). Gevraagd om dat te concretiseren naar uw eigen situatie toe haalt u aan **vaak** voor jobs en voor cursussen geweigerd te zijn omwille van uw homoseksualiteit (zie gehoor CGVS, p. 6). U haalt slechts één job voor de overheid aan die u niet kreeg en een opleiding in Zwitserland die u niet mocht volgen. U verklaart dat iemand u zei dat het omwille van uw homoseksualiteit was dat u geweigerd werd (zie gehoor CGVS, p. 6, 9). Gevraagd naar nog problemen die u had omwille van uw geaardheid buiten discriminatie voor een job, kan u geen concrete voorbeelden meer geven (zie gehoor CGVS, p. 9). Ook hier is het opmerkelijk dat, hoewel heel uw familie en uw vrienden op de hoogte waren van uw geaardheid, u blijkbaar, buiten het missen van één job en een studiebeurs, geen concrete voorvallen kan aanhalen waaruit de door u aangehaalde discriminatie in Zanzibar duidelijk blijkt. Ook hier zijn uw verklaringen allesbehalve doorleefd.

Hoewel u sprak van discriminatie omwille van uw homoseksuele geaardheid (zie hierboven) en hoewel u ook aanhaalde dat het voor u, in uw familie die gekend en religieus is, moeilijk is om homoseksueel te zijn (zie gehoor CGVS, p. 3), blijkt uit uw verklaringen dat u opmerkelijk open was over uw geaardheid. Zo bleek u zeer open te communiceren met (P.) over uw geaardheid toen u hem leerde kennen (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook uw verdere beschrijving van de manier waarop homoseksuele relaties aangegaan werden in Zanzibar, toont aan dat het relatief eenvoudig was om een homoseksuele relatie te hebben en aan te gaan ('als je marihuana nam of als ze je uitnodigden dan begreep je dat persoon je in privé wou zien', 'we konden wel elkaar regelmatig zien') (zie gehoor CGVS, p. 7). U blijkt ook wel wat (losse) relaties gehad te hebben, waaronder 'veel' Tanzanianen (zie gehoor CGVS, p. 7), wat niet meteen wijst op een beperking in de beleving van uw homoseksualiteit. De 'naturel' waarmee u ook hier telkens weer praat over uw homoseksuele gevoelsleven en relaties - en dit nochtans in een door u als homofoob omschreven omgeving waaruit u stamt - tast eens te meer de doorleefdheid van uw verklaringen aan.

Gevraagd naar uw religie, verklaart u (wekelijks) praktiserend moslim te zijn (zie gehoor CGVS, p. 5, 10). Geconfronteerd met het feit dat uw religie homoseksualiteit niet toelaat, antwoordt u merkwaardig genoeg dat dit iets verschillends is (zie gehoor CGVS, p. 10). U verklaart dat je religie niet als iets gewoon bij het leven kan zien. Uit deze verklaring blijkt dat u er nooit bij stilstond dat u (nochtans wekelijks) een religie praktiseert die uw geaardheid helemaal niet aanvaardt. Immers, dat u het als iets totaal apart ziet, is als homoseksueel niet aannemelijk. Immers, deze religie spreekt zich duidelijk uit tegen een wezenlijk onderdeel van uw identiteit, omwille waarvan u reeds werd genooddaakt uw land te verlaten. Dat u blijkbaar niet meer stilstond bij deze 'onverenigbaarheid' maar uw religie gewoon als iets apart ziet, tast opnieuw de doorleefdheid van uw verklaringen grondig aan.

Ook aan de verklaringen die u aflegde aangaande de relaties die u zou hebben gehad met mannen, kan geen geloof gehecht worden.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw Italiaanse partner (P.) leerde kennen toen u werkzaam was als gids (zie gehoor CGVS, p. 7). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw werk als gids op Zanzibar menige inconsistenties vertonen. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u in Zanzibar gedurende 3 jaar als gids werkte (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, p. 3). Voor het CGVS verklaarde u echter enkel in 1997 en 1998 als gids in Zanzibar gewerkt te hebben (zie gehoor CGVS, p. 5). U verklaarde voor het CGVS dat u voorafgaand aan uw werk als gids gedurende 3 jaar zeeman was (zie gehoor CGVS, p. 5). Voor de DVZ verklaarde u maar 10 maanden zeeman te

zijn geweest (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ, p. 3). Uw verklaringen aangaande de activiteiten die u had en die u in contact brachten met uw beweerd partner zijn bijgevolg reeds bedenkelijk te noemen. Bovendien verklaarde u dat u uw partner op Zanzibar leerde kennen, waar u woonde en gids was (zie gehoor CGVS, p. 4, 5). Uit het zeemansboekje dat u tijdens uw regularisatieprocedure voorlegde (zie kopie in uw administratief dossier) en dat u ondertussen verloren zou zijn (zie gehoor CGVS, p. 5) blijkt echter dat uw thuisadres zich in Dar-es-Salaam bevindt. U hiermee geconfronteerd verklaart u dat dat is omdat het boekje in Dar-es-Salaam uitgegeven werd en dat er daarom het adres van uw zus of nicht bijstaat (zie gehoor CGVS, p. 6). Uit de gegevens op het boekje blijkt echter duidelijk dat het hier niet om het adres van uw zus gaat, aangezien dit adres reeds ingevuld staat bij 'name, relationship & address of next of kin'. Ook de geboorteakte die u voorlegt en die bevestigt dat u in Tanga werd geboren (ook het vasteland van Tanzania), werd in 2005 afgeleverd in het district Ilala, dat zich bevindt in Dar-es-Salaam (zie informatie in uw administratief dossier). Nergens uit uw documenten blijkt dus dat u in Zanzibar woonde, integendeel. U verklaarde ook dat u niemand kent op het vasteland en dat uw familie in Zanzibar is (zie gehoor CGVS, p. 8, 11). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt echter dat één van uw zussen in Dar-es-Salaam woont (zie verklaring DVZ, nr. 18) en uit uw zeemansboekje blijkt dat ook een andere zus (u zelf verklaart dat het een nicht betreft (zie gehoor CGVS, p. 6)) in Dar-es-Salaam woont. Aangezien ook aan uw herkomst van Zanzibar geen geloof kan worden gehecht, dienen opnieuw uw verklaringen over de ontmoeting met (P.) daar, betwijfeld te worden. Ook aangaande uw verblijf in Italië, waar u toch samen met (P.) heen ging, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Zo verklaarde u voor de DVZ dat u van 1998 tot 2008 in Napels verbleef (zie verklaring DVZ, nr. 11). Ook uit de Italiaanse documenten (Dati anagrafici generali (algemene bevolkingsgegevens)) die u voorlegt, blijkt u uw verblijf in Napels gehad te hebben. Voor het CGVS verklaarde u echter in Genua gestudeerd te hebben voor tandtechnicus en in Savona gewoond te hebben en er in een rehabilitatiecentrum verbleven te hebben (zie gehoor CGVS, p. 3). Uit een attest (dd. 18/12/2012) dat u voorlegt blijkt dat u inderdaad van december 2006 tot september 2007 in een rehabilitatiecentrum in Savona zat. U liet echter na uw verblijf in Genua en in Savona te vermelden voor de DVZ. Uw verklaringen betreffende uw verblijf in Italië zijn bijgevolg ook bedenkelijk te noemen. Ook uw beschrijving van hoe uw relatie met (P.) een aanvang nam zijn alles behalve doorleefd te noemen. Zo antwoordt u, gevraagd hoe u een relatie met hem startte: 'Ik was gids. We gingen naar Stone Town en dan de tweede dag, het was een groep. Ik praatte met iedereen, dus...' (zie gehoor CGVS, p. 7). Aangezien uit dit antwoord bezwaarlijk kan worden afgeleid hoe u dan een intieme relatie startte met (P.), werd u opnieuw gevraagd hoe u dan een relatie met (P.) bent gestart. Opnieuw kwam u niet verder dan te stellen dat jullie de tweede dag naar het dorp gingen en via praten jullie 'vriendschap' begon. Zelfs expliciet gevraagd of het dan bij een gewone vriendschap bleef, komt u nog steeds niet verder dan te zeggen dat jullie de vierde dag naar de club in Stone Town gingen. U slaagt er bijgevolg niet in op een doorleefde en aannemelijke manier concreet te vertellen hoe jullie relatie begon (zie gehoor CGVS, p. 7). Uw verklaringen betreffende uw partner (P.) zijn helemaal niet geloofwaardig. Wat betreft uw eerste relatie met een homoseksuele partner, (M.K.), werden hierboven reeds enige vaststellingen opgemerkt. Uit deze vaststellingen blijkt opnieuw dat uw verklaringen betreffende uw relatie met (M.K.), en dan vooral over de manier waarop u wist dat hij homoseksueel was, helemaal niet doorleefd overkomen.

Wat betreft uw verklaringen over de relatie die u in België zou gehad hebben met ene (A.), kan nog het volgende worden opgemerkt. U verklaarde dat u gedurende twee jaar en enkele maanden een relatie met (A.) had (zie gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd naar waarom de relatie eindigde, geeft u een allesbehalve concreet en doorleefd antwoord door te stellen 'zoals de dingen gaan in het leven. Dat gaat zo.' (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaart bovendien dat u (A.)'s familie in Zanzibar kende (zie gehoor CGVS, p. 4). U verklaarde dat men hem ook wel (S.) noemde, maar merkwaardig genoeg kende u niet zijn echte naam (zie gehoor CGVS, p. 10). Indien u werkelijk gedurende meer dan twee jaar een relatie met (A.) had en zijn familie in Zanzibar kende, is het toch niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van zijn echte (volledige) naam. U weet ook niet waarom hij (S.) (wat 'mier' betekent volgens u) werd genoemd.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde uw 'losse' partners ontmoet te hebben in de bar Kilimanjaro in de buurt van het De Coninckplein (Antwerpen) (zie gehoor CGVS, p. 10). In de informatie die werd teruggevonden door het CGVS blijkt nergens dat dit een club zou zijn die exclusief door een homoseksueel publiek wordt gefrequenteerd. Het was (de zaak is ondertussen gesloten) een club met Afrikaanse muziek voor een gemengd publiek. Alle bovenstaande elementen laten toe dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid. Bovendien verklaarde u nooit problemen te hebben gehad met de Tanzaniaanse autoriteiten en zelfs nooit problemen te hebben gehad in Tanzania (zie gehoor CGVS, p. 5, 6).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt zelf geen enkel identiteitsdocument uit Tanzania neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag. U verklaart dat u zowel uw paspoort als twee zeemansboekjes verloor (zie gehoor CGVS, p. 5, 6). Uw onvoorzichtigheid met nochtans belangrijke identiteitsdocumenten is frappant. U legde wel een geboorteakte voor die in 2005 werd afgeleverd en die hierboven reeds werd besproken. Ook de attesten over uw verblijf in Italië werden reeds aangehaald en voegen verder op zich niets toe aan uw asielrelaas. De enveloppe, foto's en oude krantenartikels over uw vermeende grootvader wijzigen hetgeen hierboven werd uiteengezet niet. Immers, de enveloppe en foto's voegen niets toe aan uw verklaringen en betreffen allerminst de door u ingeroepen problemen. De oude krantenartikels gaan over een parlamentslid uit de jaren '70 maar nergens blijkt dat u met die persoon gelieerd bent, laat staan dat u omwille daarvan enig probleem zou gekend hebben.

U stuurde ten slotte na het gehoor op het CGVS nog een e-mail waarin u verklaarde dat u niet uw fysieke problemen kon tonen tijdens het gehoor. U bood aan hen te komen aantonen en stelde hiervoor een uitnodiging te verwachten. Er dient echter te worden opgemerkt dat u voor uw fysieke problemen reeds in februari 2008 een machtiging tot verblijf omwille van medische redenen aanvroeg, die werd geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken, zijnde de autoriteit die bevoegd is voor dergelijke aangelegenheden. Het CGVS heeft u tijdens het gehoor bevraagd over alle problemen die u kende in Tanzania en u kreeg de mogelijkheid toevoegingen te doen (zie gehoor CGVS, p. 6, 12). Het CGVS acht het dan ook niet meer nodig u uit te nodigen om uw fysieke problemen toe te lichten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Verzoeker kan zich met de motivering van het cgvs niet akkoord verklaren.

Het kan niet ontkent worden dat verzoeker pas enige tijd na zijn vertrek uit Tanzania en verblijf in België pas asiel heeft aangevraagd doch de enige reden hiervoor is dat verzoeker niet wist dat hij omwille van deze reden asiel kon aanvragen en op deze basis zijn aanvraag enige kans van slagen zou hebben. Deze uitleg is zeker en vast niet ongeloofwaardig aangezien uit de praktijk zelf blijkt dat vroeger zelden asielaanvragen werden gedaan op basis van seksuele geaardheid en deze pas vanaf 2007 zijn beginnen stijgen. Deze uitleg is zeker en vast aannemelijk.

M.b.t. het ontdekken en gewoon kennen van elkaars geaardheid dient benadrukt dat verzoeker intussen 53 jaar oud is en in zijn tijd homoseksualiteit helemaal nog niet strafbaar was in zijn land van herkomst zoals nu het geval is. Er heerste op dat ogenblik een ander klimaat. Verzoeker is wel degelijk homoseksueel en vindt de motivering van het cgvs dat verzoeker zou doen uitschijnen dat homoseksualiteit een levensstijl is waarvoor men bewust kan kiezen, subjectief. Verzoeker trachtte enkel te antwoorden op de vragen van de jurist doch deze worden verkeerd geïnterpreteerd. Verzoeker had voorts inderdaad relaties en was openlijk over zijn seksualiteit uiteraard pas nadat hij aanvoelde dat de andere personen hiervoor open stonden. Hij kan dit aanvoelen. Hij heeft een soort 'radar'. Het is echter niet zo dat verzoeker openlijk verkondigde dat hij homoseksueel was! 5

M.b.t. de inconsistenties:

- Verzoeker stelde 2 of drie jaar werkzaam te zijn als gids zodat er geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen afgelegd op het cgvs en op dvz*
- Hij was 3 jaar zeeman en zat 10 maanden op een schip zodat er geen tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen afgelegd op cgvs en op dvz*
- Verzoeker zijn zeemansboekje werd opgesteld toen hij al in Europa was door een familielid, dit is de reden waarom Dar-Es-Salaam als adres vermeld staat doch hij verbleef in Zanzibar*

De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, richtlijn over bewijslast, § 6). Dit principe werd ook recent bevestigd door de Europese Hof van Justitie (HvJ C-277-11, M.M/minister for justice. Equality and law reform, Ireland and attorney general van 22 november 2012). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoeker. Ook het cgvs dient de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken. Verzoeker is van mening dat het cgvs dit onvoldoende gedaan heeft. Zo heeft hij bijvoorbeeld duidelijk laten weten dat men vroeger in de Arabische tijd veel losser was dan nu. Het cgvs heeft dit niet

onderzocht. Ook liet hij weten dat "sumsummia" speciale muziek is voor homo's, hier heeft het cgvs geen onderzoek naar gedaan,...

Verzoeker ziet niet in waarom een moslim geen homo zou kunnen zijn? In de religie is dit inderdaad verboden maar kan verzoeker toch niet verbieden te geloven? Verzoeker is wel degelijk homoseksueel. Hij is hier formeel over. Seksuele geaardheid is een heel subjectief gegeven dat iedereen op zijn of haar eigen manier beleeft. Het is geen evidentie opdracht om iemands seksuele geaardheid vast te stellen. Bovendien heeft iedere holebi heeft zijn eigen identiteit en levenswandel die niet noodzakelijk samenvallen met wat de asielinstanties verwachten over wat holebi zijn inhoudt. Het cgvs heeft ook bepaalde verwachtingen over wat holebi zijn inhoudt doch dit strookt niet altijd met de werkelijkheid en is niet voor iedereen toepasbaar. Bovendien moet men rekening houden met de persoonlijkheid van de kandidaat-asielzoeker. Dit heeft men in casu te weinig gedaan. Zo verwacht het cgvs dat holebi's angst en vertwijfeling voelen bij de ontdekking van hun seksuele geaardheid, dat ze liefdevolle relaties hebben gehad en dat ze zich graag in het holebi-milieu begeven. Maar niet alle mensen beleven hun seksuele geaardheid op dezelfde manier. Deze verwachtingen gaat uit van een stereotyp beeld van homoseksualiteit. Dit is geen zwart-wit verhaal, nuances zijn belangrijk en noodzakelijk. Vage of weinig doorleefde verklaringen, betekenen niet meteen dat de asielzoeker ongeloofwaardig is. Verzoeker is wel degelijk homo en kan omwille van zijn geaardheid niet terug.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verzoeker meent dat het cgvs bij de beoordeling van zijn dossier niet is uitgegaan van de volledige juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld waardoor zij onredelijk tot haar besluit gekomen is. Dit blijkt duidelijk uit het voorgaande. Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren. De beslissing van het cgvs is op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd. Dat de beslissing van het cgvs, gelet op het voorgaande, dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt als ook artikel 62 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval. Dat het cgvs bij het nemen van haar beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 62 van de vreemdelingenwet

De RVV heeft volheid van rechtsmacht d.w.z. dat de raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. Door de devolutieve werking van het beroep is de RVV niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status 1992, nr. 196) Verzoeker meent in de mate van het mogelijke elementen aangebracht te hebben ter staving van zijn relaas. In hoofde van verzoeker is er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Het dient benadrukt dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient te worden genomen. Verzoeker kan werkelijk onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn geaardheid.

De hoedanigheid van vluchteling van verzoeker

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen. Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van

de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Ter illustratie wil verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

Het staat niet ter discussie dat homoseksualiteit strafbaar is in zijn land van herkomst en dat vrijwillige gemeenschap tussen twee personen van hetzelfde geslacht in zijn land van herkomst strafbaar is. Volgens verzoeker wordt de gevangenisstraf ook daadwerkelijk toegepast in zijn land van herkomst. Verzoeker behoort aldus tot een bepaalde sociale groep die de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen. Er zijn in hoofdte van verzoeker dus niet alleen subjectieve redenen maar ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

b) Vrees gegrond op basis van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Ook over het bestaan van dit criterium bestaat geen twijfel. Hij behoort als homoseksueel tot een bepaalde sociale groep. Dat het bestaan van strafrechtelijke bepalingen die specifiek tegen homoseksuelen gericht zijn de vaststelling rechtvaardigt dat homoseksuelen een afzonderlijke groep vormen die door haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, en dat ze bijgevolg een specifieke sociale groep vormen.

c) Persoonlijke vervolging

Dat verzoeker niet kan terugkeren naar Tanzania omdat hij vreest voor persoonlijke vervolging.

d) Onmogelijkheid om de bescherming van zijn land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofdte van verzoeker gelet op het feit dat het de autoriteiten zelf zijn die een wet gemaakt hebben die homoseksualiteit strafbaar stelt.

schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

Het cvgs stelt eveneens dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Verzoeker kan zich hier niet mee akkoord verklaren. Hij heeft werkelijk bescherming nodig en kan onmogelijk terug omwille van zijn geaardheid. Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak. Dat op geen enkele wijze blijkt uit de bestreden beslissing of verzoeker omwille van deze vrees in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Dat hieromtrent niets wordt gemotiveerd en ook geen enkele objectieve informatie omtrent wordt gevoegd. Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven en haar beslissing niet redelijk te verantwoorden is. Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend. Dat verzoeker de subsidiaire bescherming nodig heeft. Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoeker dient terug te keren heeft zij schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van zijn geaardheid. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht en het subsidiaire beschermingsstatuut. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, is het onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst."

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de

zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat hij eerst niet wist dat hij omwille van zijn beweerde homoseksualiteit asiel kon aanvragen en dat zijn aanvraag op deze basis enige kans van slagen zou hebben en daaraan toevoegt dat vroeger zelden asielaanvragen werden gedaan op basis van seksuele geaardheid en deze pas vanaf 2007 zijn beginnen stijgen, ter vergoelijking van het feit dat hij reeds sinds 1998 in Italië woonde en sinds 2007 in België verblijft doch slechts in november 2012 asiel aanvroeg, alsook waar verzoeker stelt dat hij intussen 53 jaar oud is en homoseksualiteit "in zijn tijd" nog niet strafbaar was in zijn land van herkomst, dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende 14 jaar talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en doet dan ook in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verder dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Tanzaniaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij aanvoelde dat andere personen open stonden omtrent homoseksualiteit, dat hij een soort "radar" heeft en dat hij niet openlijk verkondigde homoseksueel te zijn, dient opgemerkt dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt. De verwijzing naar het bezitten van een zogenaamde "gaydar" is bovendien opnieuw een stereotiepe weergave van de wereld van homoseksuelen, die verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid. Daarnaast geeft iemands gevoel over een bepaalde persoon in de verste verte geen uitsluitsel over het feit of dit gevoel correct is, hetgeen in de Tanzaniaanse context met betrekking tot homoseksualiteit betekent dat men een erg groot risico neemt door louter op zijn aanvoelen af te gaan. De Raad merkt verder op dat in de

bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoeker openlijk verkondigde homoseksueel te zijn, doch wel dat verzoekers verklaringen dat hij zijn homoseksualiteit moest verstoppen enerzijds, en dat hij op de hoogte was van (M.K.)'s homoseksualiteit omdat hij in de buurt woonde en zij met elkaar speelden en spraken en elkaar zo leerden kennen anderzijds, niet te rijmen zijn met elkaar. Tevens wijst de bestreden beslissing er terecht op dat verzoeker verklaarde te moeten uitkomen voor zijn homoseksualiteit omdat de mensen toch merken dat er iets niet normaal is, hierbij verwijzend naar het feit dat hij met vaak met vreemdelingen omging, hetgeen, gelet op zijn job als gids, kant noch wal raakt.

Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift aan dat hij stelde twee of drie jaar werkzaam te zijn geweest als gids, zodat er volgens hem geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen afgelegd op het CGVS en deze op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Nochtans verklaarde verzoeker op de DVZ drie jaar als gids gewerkt te hebben in Zanzibar (administratief dossier, stuk 20, p. 3), terwijl hij op het CGVS verklaarde in 1997 en 1998 als gids te hebben gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Nergens in het gehoorverslag is te lezen dat verzoeker zou verklaard hebben "twee à drie jaar" als gids te hebben gewerkt. Opnieuw komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van een losse bewering. Waar verzoeker aanvoert dat hij drie jaar zeeman was en tien maanden op een schip zat, zodat er volgens hem geen tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaringen afgelegd op het CGVS en deze op de DVZ, dient opgemerkt dat verzoeker op de DVZ verklaarde gedurende tien maanden als zeiler op verschillende boten te hebben gewerkt voor zijn werk als gids (administratief dossier, stuk 20, p. 3), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij in 1995 als zeeman begon te werken en dit gedurende drie jaar (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het postuleren van een gekunstelde *post factum*-verklaring teneinde zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen met elkaar in overeenstemming te trachten te brengen. Aangezien nergens in het gehoorverslag sprake is van een verblijf van tien maanden op een schip en verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, is dergelijke *post factum*-verklaring niet van aard de vastgestelde tegenstrijdigheid ongedaan te maken. Waar verzoeker aanvoert dat zijn zeemansboekje werd opgesteld door een familielid toen hij al in Europa was en dat dit de reden is waarom Dar-Es-Salaam als adres vermeld staat terwijl hij toch in Zanzibar verbleef, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing dienaangaande terecht opmerkt: *"Uit het zeemansboekje dat u tijdens uw regularisatieprocedure voorlegde (zie kopie in uw administratief dossier) en dat u ondertussen verloren zou zijn (zie gehoor CGVS, p. 5) blijkt echter dat uw thuisadres zich in Dar-es-Salaam bevindt. U hiermee geconfronteerd verklaart u dat dat is omdat het boekje in Dar-es-Salaam uitgegeven werd en dat er daarom het adres van uw zus of nicht bijstaat (zie gehoor CGVS, p. 6). Uit de gegevens op het boekje blijkt echter duidelijk dat het hier niet om het adres van uw zus gaat, aangezien dit adres reeds ingevuld staat bij 'name, relationship & address of next of kin'. Ook de geboortakte die u voorlegt en die bevestigt dat u in Tanga werd geboren (ook het vasteland van Tanzania), werd in 2005 afgeleverd in het district Ilala, dat zich bevindt in Dar-es-Salaam (zie informatie in uw administratief dossier). Nergens uit uw documenten blijkt dus dat u in Zanzibar woonde, integendeel. U verklaarde ook dat u niemand kent op het vasteland en dat uw familie in Zanzibar is (zie gehoor CGVS, p. 8, 11). Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt echter dat één van uw zussen in Dar-es-Salaam woont (zie verklaring DVZ, nr. 18) en uit uw zeemansboekje blijkt dat ook een andere zus (u zelf verklaart dat het een nicht betreft (zie gehoor CGVS, p. 6)) in Dar-es-Salaam woont."* Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift dan ook niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de motivering van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen onder meer omdat (i) hij zijn asielaanvraag laattijdig indiende, (ii) hij de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksualiteit niet aannemelijk weet te maken, (iii) hij, buiten het missen van één job en een studiebeurs, geen concrete voorbeelden kan geven van de door hem aangehaalde discriminatie in Zanzibar wegens zijn beweerde homoseksualiteit, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde op de DVZ en het CGVS, waardoor geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde homoseksuele relatie met (P.), (v) zijn kennis van (A.), waarmee hij in België gedurende twee jaar en enkele maanden een homoseksuele relatie zou gehad hebben, dermate beperkt is dat ook aan deze relatie geen geloof gehecht kan worden, (vi) zijn beschrijving van de plaats waar hij in België "losse" homoseksuele contacten zocht, niet overeenstemt met de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), en (vii) de documenten die hij neerlegde, de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. Mede gelet op het voorgaande, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker niet meer stilstond bij de onverenigbaarheid tussen zijn beweerde homoseksualiteit en zijn religie, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS